

GÁBOR

Stephen

1870-1949

GÁBOR ISTVÁN

1949 Dec. 8

A múlt hét keddjének kora reggelén 79 éves korában örök álomra hunyta le szemeit Gábor István, aki nagyon nehéz időkben, 1909 november 30-ikán Pittsburghban tartott konvenciótól fogva 1935 november 27-ig a Verhovay Segély Egylet központi titkára volt, 1935 márciustól 1936 júniusig szervezője, míg azóta a központi hivatal hivatalnoka volt.

Tudom, mikor e lap öreg olvasói Gábor István halálhírét olvassák, megilletődének. Eszükbe jutnak azok az idők, amikor Gábor István is, ők is fiatalabbak voltak — és együtt építették a Verhovay Segély Egyletet.

Amikor még nem azt jelentette az egylet, amit ma, hanem egészen mást, sokkal többet a magyar bevándorló életében. Nemcsak azt, hogy betegség esetén betegsegélyt kapott, ha elhunyt hátramaradottai megkapták a biztosított összeget — hanem az angol nyelvet egyáltalán nem beszélő bevándorolt társadalmi életét is.

Gábor István azokban az időkben volt központi titkár — amikor még nem kétszer kettő alapján vezették az egyletet, amikor még nem ahhoz értő szakértők állapították meg a tagdíjakat, hanem a konvenciók delegátusai, anélkül azonban, hogy bármiféle ismeretük lett volna a biztosítási üzletről.

És ilyen időkben kellett Gábor Istvánnak az egylet üzletvezetőjének lenni, nehézségekkel küzdeni a kétszer kettő nem alkalmazása miatt egyrészt, másrészt pedig a tagokkal hadakoznia, hogy saját érdekében rendezzék és helyezzék szilárd alapokra az egyletet.

E sorok olvasói között biztosan vannak, akik delegátusok voltak annakidején 1914-ben Passaicban, ahol Gábor István első ízben szerepelt mint központi titkár, vagy 1917-ben Pittsburghban, amikor első ízben kellett napirendre tűzni a korszerinti fizetés kérdését, esetleg Clevelandban 1920-ban, ahol elfogadtak egy korszerinti fizetési táblázatot, melyről azonban hamarosan kiderült, hogy még mindig nem a kétszer kettő szerint készítették és a befizetések még mindig nincsenek arányban — a vállalt kötelezettséggel.

1923-iki konvención már e sorok írója is jelen volt, ott ismerkedett meg Gábor Istvánnal, ezzel a harcos, gerinces egyleti tisztviselővel. Ott látta először oroszlánként harcolni a maga igaza mellett ezt az embert — és szinte könyörögni a delegátusoknak, hogy fogadják el azt a befizetési táblázatot, alapszabálymódosítást — mely nélkül a Verhovay Segély Egylet soha se lehetett volna azzá, ami ma.

Gábor István olyan időkben állt a központi titkári hivatal élén, amikor a tagok még nem tudtak annyit a biztosítási üzletről, mint ma, amikor még sokan abban a hiszemben voltak, hogy kevés befizetés nélkül is sokat nyújthat az egylet. Neki kellett oldalas levelekben felvilágosítani a tagokat tévedéseikről, neki kellett voltaképen megtanítani tagokat titkári és egyéb teendők végzésére.

Pioneer munkát végzett Gábor István és mert pontos, feltétlenül tisztakezü egyleti tisztviselő volt — és ez a század forduló első éveiben még ritkaság volt a magyar egyleti életben — a tagok becsülését hozta maga után. Akkorában a tagok körében Gábor István személye jelentette nekik — az egyletükbeni bizalmat.

1925-ben is azért hagyta ott a titkári hivatalát, mert olyan vád miatt érte méltánytalanság — melyben tiszta és ártatlan volt — s hogy később visszatért az egylet munkatársai közé, bizonyíthatta a tagok előtt, hogy igaztalanul érte a vád, mely miatt otthagyta a titkári állását.

A lelkiismeretességnek, a pontosságának a rabja volt. 79 éve ellenére dolgozott, míg csak betegsége le nem verte lábáról. Még halálos ágyán is folyton azt kérdezte orvosától, mikor térhet vissza hivatalába — hogy betegsége miatt felgyülemlett munkáját elvégezze.

Gábor István szép kort ért el, pár hónap mulva érte volna el nyolcvanadik születésnapját.

Gábor István temetése pénteken reggel ment végbe. A Beinhauer temetkezési intézetben volt ravatalon, ahol megjelent Révész Kálmán központi titkár, Szalánczy János központi pénztárnok és Szabó János központi számvevő vezetésével a központi hivatal alkalmazottai. Bencze János központi elnök hüléssel ágyban volt ezért nem lehetett jelen.

Révész Kálmán központi titkár bucsuztatta az egyletépítő, a hűségesen szolgáló Gábor Istvánt az egylet tagságától és a kartársaitól is.

A Szent Katalin róm. kat. templomban három papos szentmisét szolgáltak lelkeüdvéért és a temetési szertartást végezték, mely után a temetőbe kísérték.

Gyászolják özvegye szül. Becsey Mária, akivel 37 éven át élt nagyon boldog családi életet, fia Dr. A. S. Gábor orvos, Bethlehem, Pa.-ban, felesége és kis lányuk és Margit leánya, más rokonai — és nagyszámu barátja országszerte.

